

VZDĚLÁVATELSKÉ LISTY

03 | ZÁŘÍ 2021

SOKOLSKÉ LÁSKY

Novomanželé Fechtnerovi

TA PRVNÍ /3-5

Renáta a Miroslav

SOKOLSKÉ LÁSKY /6-10

Společné aktivity spojují

ALTERNATIVNÍ LÁSKY /11-14

I ty nešťastné

PSALO SE /15

Ve svatebních novinách

Vážené sestry, vážení bratři,

do rukou dostáváte číslo *Vzdělavatelských listů* věnované tentokrát zcela specifickému tématu, sokolským láskám. Určitě by se našly například i viktoriánské, slávistické, zbrojovácké či baníkovské lásky – abychom to vzali napříč celou republikou –, sokolské lásky jsou ale fenoménem provázejícím nejen historii celého sokolského hnutí, ale i jeho současnost a troufám si říct a upřímně v to doufám, že i budoucnost. Skutečnost, že se v sokolovnách po celé generace setkávají žáci a žákyně, dorostenci a dorostenky i muži a ženy, dala vzniknout tisícům dětských lásek i lásek celoživotních. Příběhy řady z nich si můžete přečíst i na následujících stánkách.

Bez sokolských lásek by Sokol jistě nikdy nebyl tím, čím je. Právě ony provázely vznik celých sokolských rodin, které se velmi často aktivně podílely na činnosti jednot. Snad každý z nás by mohl okamžitě vychrlit celou řadu příkladů manželských cvičitelských párů, které často i v několika generacích spoluvytvářely to, co bychom v nejširším smyslu slova mohli nazvat sokolstvem. Sokol Dejvice, jehož mám tu čest být členem, je toho krásným dokladem.

Jsou bohužel i takové sokolské lásky, které si dodnes připomínáme v souvislosti s protinacistickým odbojem v letech druhé světové války. Lásky k vlasti i k sokolským ideálům tak přivedla mnoho sokolských manželství až na nacistická popraviště.

Úvodník čísla věnovaného tak krásnému tématu by ale měl končit optimističtěji. Popřejme tedy mnoho štěstí všem současným i budoucím sokolským láskám. Ruku na srdce, v dnešní době, kdy je tradiční heslo „Ni zisk, ni slávu“ často nahrazováno jeho modifikací „I zisk, i slávu“, hraje společný rodinný zájem o cvičitelskou práci v Sokole stále důležitější roli. A když už je člověk v tom vzpomínání, byť již léta šťastně ženatý, rád bych tento úvodník věnoval všem svým dávným sokolským láskám...

Příjemné čtení vám přeje

Michal Burian

Vzdělavatel České obce sokolské

Vedeme energii těm, kteří ji násobí

Časopis SOKOL – Vzdělavatelské listy – samostatná speciální příloha časopisu SOKOL, vydává Česká obec sokolská
 | Adresa redakce: ČOS, tiskové oddělení, Újezd 450/40, 118 01 Praha 1, tel. 257 007 269, e-mail: kpohlova@sokol.eu
 | Redakce: Jana Horká, Kateřina Pohlová | Tisk: Tiskárna V&H Print Hlávko s.r.o. | Informace o časopisu podává
 a objednávky vyřizuje redakce. Nevýžádané rukopisy a fotografie se nevracejí. Za věcný obsah článků odpovídají autoři.
 Redakce si vyhrazuje právo příspěvky upravovat, krátit nebo komentovat | MK ČR E 17339, ISSN 0489-6718

TA PRVNÍ

Že si Miroslav Tyrš vzal za ženu jedinou dceru svého přítele a spoluzakladatele Sokola Jindřicha Fügnera, se všeobecně ví. Tyrš měl k Fügnerovi názorově blízko, společně dávali Sokolu v jeho počátcích základ. Mladší Miroslav dal Sokolu své ideje, starší a movitější Jindřich po sobě zanechal jednu z nejcennějších věcí – první sokolovnu. (Jak mi mnozí bratři a sestry potvrdí, mít vlastní budovu jednotu upevňuje a lidi spojuje. Je to taková láska k sokolovnám, s kterou se často setkávám a občas ji pociťuji i na sobě. Ale zůstaňme u citů k bližnímu svému, sokolovnám se budeme věnovat zas někdy příště.)

■ Kateřina Pohlová, Vzdělávací odbor

Mohlo by se zdát, že při společně tráveném čase Miroslava Tyrše s Fügnerovou rodinou se do sebe ti dva zamilují, otec z toho bude mít radost a okolí jim bude přát. Opak byl ale pravdou. Když se budoucí manželé poprvé potkali, bylo Renátě pouhých šest let. O pět let později zemřel její otec a o dalších sedm let, když jí bylo čerstvých osmnáct let, si Miroslava vyvdorovala a vzala si ho. On byl o 22 let starší a bez patřičného finančního kapitálu. A z těchto důvodů je jejich blízcí přátelé od svatby odrazovali. Jejich sňatek v roce 1872 určitě žhvil po několik měsíců pražské klevěty, vzbuzoval jisté pohoršení, za kterým stála, jak už to bývá, i závist. Ale pojďme to vzít pěkně popořádku.

MUŽ S DIVNOU BRADKOU

V roce 1860 pobýval Miroslav Tyrš v domě u rodiny Bartelmusů v Novém Jáchymově, kde vychovával a učil dva hochy. Nedaleko v myslivně Na Králi trávil léto rodina Fügnerova. Osmatřicetiletý Jindřich Fügner, ředitel pražské filiálky terstské pojišťovny, znal Tyrše již z doslechu a přál si se

Asi čtyřletý Miroslav. Obrázek, který věnoval před svatbou Renátě.

s ním setkat, což se jim právě ve zmiňované myslivně podařilo. V ten den se neuskutečnilo osudové setkání jen zakladatelů Sokola, ale i pozdějších manželů Tyršových. Renáta ve svých vzpomínkách, sepsaných po Tyršově smrti, vzpomíná na to, jak jej viděla poprvé. „Na tu návštěvu si pamatuji, bylo mi tehdy šest let. U dlouhého stolu, na kterém nám byla podána bohatá svačina, řekli mi, že ten malý s dlouhým vousem je pan Štěpánek a ten druhý pan Tyrš. Prohlížela jsem si ho důkladně nejen proto, že mi byl divný jeho vous, kozí bradka, kterou

jsem u žádného z našich známých neviděla, ale též proto, že mi slečna Pavla při procházce kolem obytného domu na můj dotaz, k čemu slouží ta divná lešení, vysvětlila, že je to nářadí, na němž pan Tyrš s hochy turnuje. Toužebně bych si přála vidět to turnování, o kterém jsem do té doby nic neslyšela. To bylo mé první setkání s Tyršem.“ Ze stejné doby Renáta sepsala ještě jednu usměvavou vzpomínku: „Při jedné z procházek Tyršových s hochy Bartelmovými na Králi se zastavili na silnici u flašinetáře, který vyhrával jakousi písničku, která mne

Miroslav Tyrš a Renáta Fügnerová v době jejich svatby

a malou dcerku fořtových vyvádla k tanci. Točily jsme se mezi vysokými borovicemi vesele. Tyrš nás pozoroval, a když jsem v tanci ustala, povídal: „Holčičko Fügnerová, copak nerozezná takt? Vždyť skákala jako kůzlátko, ta malá tančila mnohem lépe podle hudby.“

ZAPÁLENÝ UČITEL

Po smrti Jindřicha Fügnera se Tyrš nabídl, že bude jedenáctiletou Renátu vyučovat. Tehdy bylo běžné, že majetnější děti měly své vlastní učitele. Tyrš měl i dostatek zkušeností z vyučování na dívčím penzionátu své sestřenice. Musel být opravdu

okouzlujícím učitelem, neboť jedna z dospívajících žaček často vyprávěla, jak všechna větší děvčata byla do tohoto pana učitele zamilována. Tyrš docházel k Fügnerovým zdarma, ryze z věrnosti k zesnulému příteli. Pravidelné vyučování trvalo čtyři roky, během nichž z dítěte vyrostla mladá slečna s vlastním úsudkem a zálibou v historii, především v antice. Zlomovým rokem v Tyršově životě je rok 1869. Ten rok si začíná uvědomovat hlubší city k Renátě a pod označením R. ji často zmiňuje i ve svých denících. „*To vezme se mnou smutný konec. Celý den s tím pomyslením se*

trápit, ba nepoznávám sebe sama víc. Teď' teprve mám soucit s těmi, kdož mne milovaly, jsou hrozně pomstěny. Jeť to hrozná útrapa...“ Je v těch slovech opravdu schována Tyršova budoucnost. Tentýž rok se u něj poprvé projeví duševní onemocnění, jehož přičiněním předčasně v Rakousku zemře. Zda k nemoci dopomohla i láska, u které opravdu ještě v roce 1869 nebylo jisté, že dojde šťastného konce, se můžeme jen dohadovat.

SŇATEK

„Roku 1872 asi čtyři měsíce před naší svatbou poslal mi Tyrš po sokolníku Antošovi podobiznu, kterou nalezl v bytě svého strýce. Ten klouček v modré bundičce jsem já, když mi byly asi čtyři roky. Dej na něj pozor, aby nehapał, ale nevěř mu tuze, ta široká palička nezlatořezová a ten sarkasmus kolem úst jsou podezřelé...“ Dárek, na který Renáta vzpomíná, dostala na jaře zřejmě v době, kdy už bylo pravděpodobné, že by se mohli vzít. O Renátinu ruku požádal Tyrš její matku o rok dříve na společném výletě v Mnichově. V té době byla zletilost stanovena na věk 24 let a ke svatbě nestačil souhlas jen matky, ale i poručníka, který se svatbou nesoehlasil hlavně z důvodu, že by Tyrš nedokázal rodinu uživit (v té

[illegible]

Matriční zápis o sňatku Tyršových

době se pokoušel o docenturu a příjmy měl opravdu skromné) a i kvůli jeho zdravotnímu stavu. Ani Renátina matka Kateřina se svatbou zpočátku nesouhlasila, ale svůj postoj změnila a za pomoci rodinného přítele Tomáše Černého (později starosta Sokola Pražského) přemluvila současného poručníka Löschnera, aby nad dohledem rezignoval. Místo něj poručnictví převzal její švagr Karel Scheiner, který dal ke sňatku souhlas. Snoubencům Tyršovým šli 28. srpna 1872 do kostela sv. Štěpána v Praze za svědky Tomáš Černý a Eduard Grégr. Novomanželé ihned po svatbě odjeli na několik týdnů do nedaleké Loučně a pak za uměním do Drážďan.

VEGETARIÁNI

V Loučni bydleli v bytě a na jídlo chodili do hostince. V té době byli oba dva vegetariány. Ačkoli přání jíst nemasité jídlo dopředu nahlásili, přesto první den došlo k nedorozumění, jak později Renáta vzpomínala. „*V pan-ském oddělení měli jeden stůl obsazen hospodářští a lesní adjunkti, ty mladá, hezká panička z Prahy zajímala a pokukovali, jak mohli, po našem stole. Po polévce nám sama hostinská přinesla na míse pěkně urovnané dvě koroptvičky a na druhé brambory a zelí, tu byla pohroma. Věni zásadě jsme vonnou pečínku odmítli a spokojili jsme se bramborami se zelím, k patrnému ustrnutí pánů adjunktů a k trapnému rozpaku ochotné hostinské, která měla za to, že masem se rozumí jen vařená hovězina.*“

MANŽELÉ-KOLEGOVÉ

Zpočátku měsíční příjem opravdu nebyl nijak závratný, ale postupně se Tyršova situace zlepšovala jak finančně, tak i společensky. Renáta byla svému muži nejen oporou, ale i kolegyní v práci. Pomáhala mu třídit a připravovat obrazové materiály pro výuku na univerzitě a psát různé odborné články. Vyrosla vedle Tyrše ve vzdělanou, soběstačnou ženu, která i po smrti svého manžela pokračovala v jeho práci jako kritička a historička

umění. Svůj vědecký zájem později našla v etnografii. Díky ní se nám zachovalo v písemné podobě mnoho vzpomínek na Sokol a jeho zakladatele

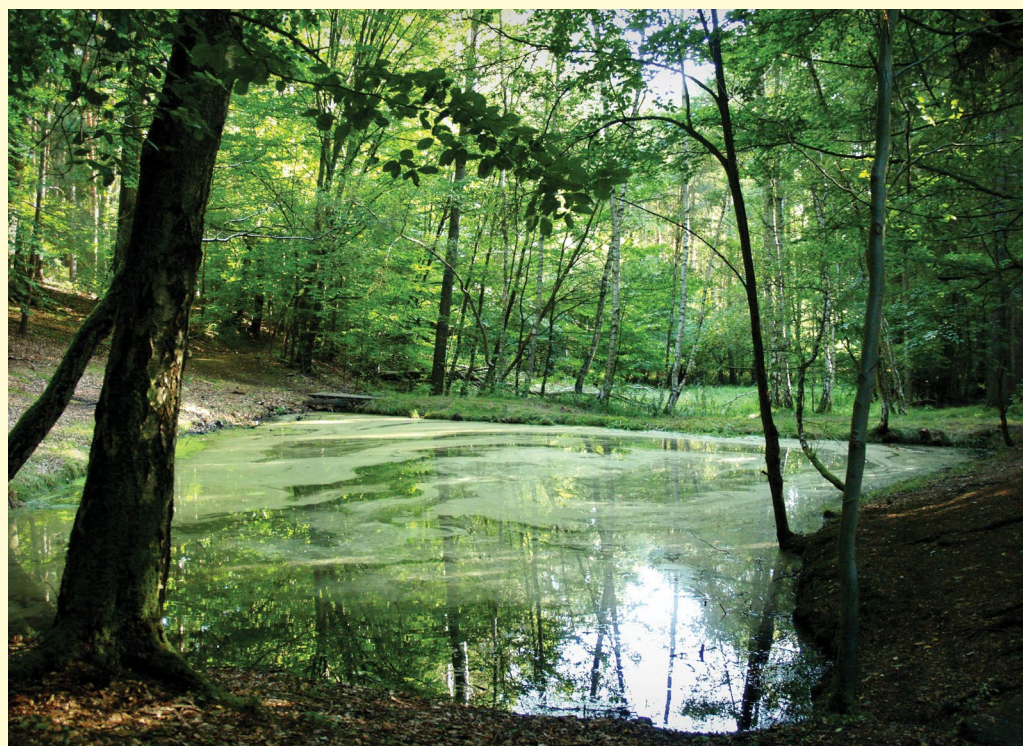
v jeho počátcích. Jak víme, manželství trvalo „jen“ dvanáct let a bylo bezdětné. Renáta Tyršová se po smrti svého manžela znovu nevdala.

TIP NA VÝLET – MERKLOVKA

Dnes je studánka zvaná Merklův pramen skrytá uprostřed lesů nedaleko Lužné u Rakovníka ve středních Čechách. Že se jedná o dříve využívané lázně, není vůbec patrné. A právě v těchto lázních trávil matka a dcera Fügnerovy v roce 1869 léto. Sem za nimi přijel na otočku Miroslav Tyrš, aby mohl Renátě předat dva lípové listy od Husova památníku v Kostnici a doufal, že jí připomenou Heinovu báseň: „*Pohled na tento list lípový, poznáš, že srdci se podobá*“. O pár týdnů později – 31. července – zde oslavila své patnácté narozeniny, ke kterým jí Tyrš poslal dopis, z něhož byla jeho náklonnost k ní již zřejmá. Tady na něj Renáta prvně myslívala jinak než na „pana doktora“ a možná se snažila i vyznat ve svých vlastních citech.

Vydejte se po stopách první sokolské lásky do Merklovky (někdy též Merkovka). Vede tudy turistická značka a dá se naplánovat pěkný okruh z Rakovníka do Lužné nebo to spojit s návštěvou nedalekého hradiště Loustín. Místo je pozoruhodné i tím, že se nachází uprostřed kolejové smyčky Buštěhradské dráhy. Sice tu z bývalých lázní zůstal pouze pramen, rybníček a kaplička, přesto se jedná o místo velice půvabné a klidné.

Prameniště železitého pramene minerální vody objevil na začátku 19. století adjunkt Jiljí Merkl. Se svolením majitelů panství Fürstenberků byla voda využívána k lázeňským účelům. Nad pramenem vyrostla kaplička a vedle jednoduché lázeňské budovy se dvěma vanami. Lázeňští hosté bývali ubytováni v hotelu Lebeda v Lužné, na léčebné kúry na Merklovku jezdili v kočárech nebo chodili pěšky. Později byla vedle postavena i hájovna. Samotné lázně zanikly v době první světové války, Merklovka dál sloužila jen jako výletní místo a pořádaly se zde koncerty. Za socialismu objekty chátraly, počátkem 70. let 20. století byly hájovna i lázeňská budova zbořeny.

SOKOLSKÉ LÁSKY

ANEB SPOLEČNÉ AKTIVITY SOKOLY SPOJUJÍ

Myšlenka sepsat příspěvek o láskách vzniklých díky členství v Sokole se zrodila postupně při natáčení pamětnických vzpomínek za spolupráce s dobrovolníky ze Vzdělavatelského odboru ČOS. Téměř při každém vyprávění padla zmínka o tom, jak se seznámili rodiče jednotlivých narátorů (pamětníků) či jich samotných. Z vyprávění vyplynulo, že seznámení bývalo snadné z toho důvodu, že sokolské rodiny spolu trávily mnoho času a pojila je spousta aktivit, které se v Sokole konaly. Ovšem neméně zastoupené byly případy rodinných osudů, které byly spojeny s represemi během heydrichiády či se sokolským odbojem.

■ Teresa Urbářová, členka Historické komise Vzdělavatelského odboru ČOS

MÉ PŘÍJMENÍ PRO KOMUNISTY ZMIZELO

Pamětníci, která měla dokonce i sokolskou svatbu, byla dlouholetá členka vršovické a libeňské jednoty Věra Ulmanová, provdaná Šťastná (*1926). Její tatínek, František Ulman, byl aktivním sokolem, i když jen krátkou chvíli, protože se věnoval spíše politické činnosti. „Zaměstnán byl jako redaktor časopisu *České slovo*. Za druhé světové války se zapojil do ilegální činnosti.“ I strýc Václav Ulman byl politicky činný. „Tatínek a strýc působili v národně socialistické straně, strýc byl poslancem“ a mezi lety 1927 až 1938 starostou XIII. pražského obvodu. Znal mnoho významných osob té doby. Přátelil se s předsedou národně socialistické strany a místopředsedou československé vlády Petrem Zenklem. „Během volebního období mého strýce byly postaveny obecní domy pro chudé. Také měšťanská škola (u Vršovického nádraží) s tělocvičnou a divadlem. Tam jsem studovala.“

Sokolské aktivity Věry Ulmanové a také politická činnost jejich příbuzných budily nevoli mezi členy komunistické strany. Není proto divu, že k osobám, kterých se roku 1948 během XI. všesokolského sletu dotklo zatýkání, patřila i Věra. Ta na sletu cvičila ve třech částech: kužele – prostná – kruh. Během natáčení, které se konalo v roce 2017, zmínila: „Z amplionu se ozvalo: ‚Sestra Ulmanová k bratru...‘ Už nevím, ke komu jsem měla jít. A tam mě v roce 1948 vyslýchali, byli jsme rodina, po které šli. Ihned po sletu mě dekretem takzvané vyakčnili. S manželem jsme už spolu tehdy chodili. Uspíšili jsme sňatek a vzali jsme se v říjnu 1948. Sestry nám přišly na svatbu. Byla to sokolská svatba. Když jsme vycházeli z radnice, tak nad námi držely kužele. Cvičila jsem s nimi sestavy. Manžel byl také ve vršovickém Sokole, zpíval ve sboru. A zpěváci nám na svatbě samozřejmě zazpívali. Muž mi svat-

bou pomohl, jméno Ulmanová se ztratilo.“

I přesto paní Věra absolvovala výslechy každý týden. V září zemřel bývalý prezident Edvard Beneš, „stáli jsme na Pankráci, smuteční vozy projížděly Prahou a vezly prezidenta do Sezimova Ústí“.

S manželem žila až do jeho smrti. Se Sokolem Libeň je Věra Šťastná spojena i po roce 1990, věnovala se vzdělávací činnosti a byla velmi aktivní členkou Věrné gardy.

A POTOM PŘIŠEL PŘÍKAZ K POPRAVĚ

Z některých obcí a měst se rodiny kvůli obavám ze zatčení v letech 1938, 1939 i během druhé světové války stěhovaly. Jednalo se nejen o místa ležící v pohraničí, ale i o místa, kde žila výrazná německá menšina. Opuštění domova většinou probíhalo po varování a týkalo se Čechů, mezi nimiž byli hojně zastoupeni aktivní členové sokolských jednot a žup. Důvodem byla hlavně skutečnost, že mezi prvorepublikovými sokoly bylo mnoho vlivných lidí, kteří se snažili zamezit vlivu nacismu. Tento režim se na ně nyní zaměřil.

To byl příklad osudu, jemuž byla vystavena rodina Slavoje Friše, který působil jako advokát a sokolský právník, zejména však jako náčelník Sokola v německo-českých Prachaticích. Po varování se i s rodinou přestěhoval do Poděbrad, ovšem nacistickému bezpečnostnímu aparátu neunikl. I v Poděbradách se zřejmě zapojil do protinacistického odboje. Podařilo se mu uniknout zatýkání v roce 1941, ale nikoli tomu, jež následovalo po atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, a to i přesto, že nezastával žádnou z důležitých funkcí.

Jeho syn Milan při rozhovoru zmínil: „Noc předtím, než přišli do kolínského vězení, táta říkal: ‚Je to dobrý, nic proti mně nemají.‘ A potom za ním přišli, že mají: ‚... zu Hinrichtung, to je příkaz k popravě.‘“ Slavoj Friš byl poté zastřelen

Všichni za jednoho, jeden za všechny

v roce 1942 na pardubickém zámku. O těchto událostech, které jsou spojeny s aktivitami sokolů v Poděbradách, nemůže téměř nikdo zavzpomínat, neboť téměř všichni spolupracovníci během druhé světové války zahynuli. Archivní prameny se zatím nepodařilo dohledat a je otázkou, zda vůbec existují.

Vdova se poté se dvěma syny přestěhovala ke svým příbuzným do Prahy; žili v Praze 7 na Letné.

Zde se pak syn Slavoje Friše, Milan (*1930), po válce seznámil se svou budoucí manželkou Helenou Kudláčkovou, která během války přišla v koncentračním táboře Osvětim o svého otce Tomáše Kudláčka. A proč vyprávíme o těchto událostech v článku nazvaném sokolské lásky? Protože není tak neobvyklé, když jeden z páru přivedl ke své jednotě i druhou polovičku, jak se tomu stalo v případě Frišových.

Milan Friš po válce do Sokola již nechodil, ale díky Heleně se k sokolským aktivitám vrátil, protože po skončení cvičení čekal na svou dívku a jak sám říká: „... až mi to bylo trapné a přihlásil jsem se na cvičení sám.“ Jejich láska, společná minulost a spousta společných aktivit je pojí až do důchodového věku.

BYLI JSME SPORTOVNÍ RODINA

Věra Růžičková se narodila v Brně a její jméno je neodmyslitelně spjata s letními olympijskými hrami v Londýně v roce 1948. Tehdy byla nejmladší členkou československého sokolského družstva (ale jediná už vdaná). Původně byla do Londýna vyslána jen jako náhradnice, ale nakonec zaujala prázdné místo po Elišce Misákové, která onemocněla tehdy nevyléčitelnou dětskou obrnou. A zatímco Eliška svůj boj prohrála a zemřela, její družstvo získalo tu nejcennější zlatou medaili. Mimochodem vedle úspěšného družstva v disciplíně sportovní gymnastiky uspěl také Věřin švagr Zdeněk Růžička.

Věra byla všestranně nadaná, věnovala se také skokům do vody a za Klub vodních sportů v Brně získala ve svých 18 letech roku 1946 titul mistryně Československa. Jako členka Tělocvičné jednoty Sokol Brno I. se věnovala gymnastice a její trenér, budoucí manžel, ji nasměroval na cvičení na nářadí. Během vyprávění k tomu paní Věra říká: „On byl dokonce na třech olympiádách jako sportovní gymnasta. Otec mého manžela a švagra byl starosta Sokola. To byla sokolská rodina. Já jsem právě tehdy nevěděla, jestli mám skákat do vody, nebo dělat gymnastiku. Když jsem se pak poznala s mým mužem, tak ten mě přesvědčil, že gymnastiku. Protože on vodu neměl rád a sám byl taky gymnasta. I když on byl jednadvacátý ročník. My jsme vlastně spolu chodili jenom půl roku a hned jsme se vzali.“

Rovněž děti manželů Růžičkových byly sportovně zaměřené. „Začaly

gymnastikou. A ten mladší zůstal u té gymnastiky a ten starší vyrostl trochu víc, takže se pak dal na skoky o tyči. Takže jsme byli sportovní rodina,“ uzavírá své vyprávění Věra Růžičková.

JEDEN JE UŠATEJ A JEDEN TLUSTEJ

V roce 2018 Vzdělávatelský odbor sestavil a vydal *Sokolské perličky* – vzpomínky sester a bratrů nejen na všesokolské slety. Příspěvek od sestry Jarmily Veverkové-Králové zveřejňujeme i v těchto *Vzdělávatelských listech*, protože je to nádherný příběh další sokolské lásky. „O XI. všesokolském sletě v červenci roku 1948 byla na Wilsonově nádraží v Praze zřízena ošetrovna pro zvláštní vlaky, které přivázely cvičence z celé Československé republiky na slet do Prahy. V ošetrovně sloužila jako dobrovolná sestra Červeného kříže moje maminka, která byla také nadšená sokolka, spolu se dvěma mediky sokoly. Během služby mně zatelefonovala, abych natrhala nějaké ovoce a přinesla je na ošetrovnu, že tam má dva hezké mediky, kteří nemají do čeho zobnout. Přinesla jsem tedy ovoce a měla jsem možnost mládence na chvíli spatřit. Bylo tam hodně práce, vlaky přivázely nové cvičence a na mě neměl nikdo moc času. Po návratu domů se mě maminka ptala, jak se mi kluci líbili. Řekla jsem, že jeden je ušatej a jeden tlustej. Po skončení sletu, kde jsem cvičila jako dorostenka, jsem odjela do Velenky – Hrabalova Kerska – na prázdniny. Při jedné cestě z koupání v Labi jsem s přítelkyní k mému velkému údivu potkala tyto dva mediky ze sletu. Bylo to neuvěřitelné osudové setkání. Přítelkyně je znala již z dřívější doby, protože tam také jezdili na chatu. Slovo dalo slovo, přítelkyně si vybrala toho ušatého a já toho silnějšího. Svého medika sokola jsem si vzala 19. 12. 1953, po jeho promoci na Lékařské fakultě UK. Já jsem dokončila studium medicíny už jako vdaná v roce 1958. Máme dvě dospělé děti a čtyři vnoučata. Osud nás zavál pracovat

do pohraničí, ale vzpomínky na slet v roce 1948 nám navždy zůstanou. V roce 2003 jsme oslavili zlatou svatbu. Manžel zemřel v roce 2004.“

ZA LÁSKU KE SPORTU VDĚCÍM RODIČŮM I SOKOLU

Sportu se věnovala i rodina Aleny Hurychové, rozené Šedivé, z Jihlavy, se kterou se nám podařilo natočit rozhovor v roce 2016. Její rodina do Jihlavy přišla z Černovic u Tábora v roce 1929. „Oba rodiče navštěvovali Sokol Jihlava. Otec byl okrskovým náčelníkem za župu Plukovníka Švece.“

Během svého vyprávění paní Alena zmínila, že láska k Sokolu spojila mnoho rodin ve městě Jihlavě. Tyto rodiny si prý během druhé světové války velmi pomáhaly. To potvrzují nejen dochované archivní prameny, ale i další vyprávění narátorů pocházejících z Jihlavy. Sama Alena získala univerzitní titul a stala se učitelkou s aprobací biologie a tělesná výchova. Ke sportu vedla i své dva syny. Dodnes je členkou Sokola Bedřichov.

KVŮLI ROZNÁŠENÍ SOKOLSKÝCH LETÁKŮ MĚ MÁLEM ZAVŘELI

Na zatýkání a vzájemnou pomoc během druhé světové války si vzpomíná též sokol a cyklista Jiří Kozel, který nám poskytl rozhovor v roce 2019 a 2020. Jak během rozhovoru zmiňuje, vzájemná pomoc mezi sokoly trvala i v letech 1945 až 1948 a částečně i za komunismu.

Jiří Kozel se po válce zamiloval do Miluše Pokorné, učitelky, jejíž sokolsky aktivní rodina prožila válku v Telči. Rodina Pokorných nesouhlasila s nastupujícím komunistickým režimem a těžko snášela události z února roku 1948 i z následujících měsíců.

Jiří Kozel tyto události zpětně hodnotí takto: „Nemohl jsem nikdy pochopit, že v únorových událostech 1948 František Bláha převzal funkci předsedy akčního výboru v ústředí ČOS. Také do jihlavské-

ho Sokola se vetřeli noví členové, utvořili akční výbor a vyloučili 26 nejlepších činovníků jednoty, kteří nesouhlasili s komunistickým diktátem. Sokol Jihlava pak v krátké době přestal existovat. Oficiálně byl komunistickou stranou Sokol Jihlava zrušen v roce 1952 a majetek zabaven. Jedna z nejmodernějších sokoloven v ČSR se stala krátce ubytovnou zedníků, pak se dostala do rukou TJ Spartak a později TJ Dynamo.“

Proti těmto událostem vznikl v Jihlavě odpor, i když marný. „Ten můj budoucí tchán byl za války vězněn gestapem jako režisér sokolského divadelního kroužku za nevhodné hry. A ten z nějaké schůze výboru přinesl letáky, které vydávaly sokolské župy Přerov, Prostějov a možná Brno. To nevím přesně. A Miluška říkala, že by je bylo potřeba roznést. Já se od nich vracel, protože jsem už musel do školy. A tak jsem vytáhl kufríkový psací stroj, takový historický, kde přesně se dalo zjistit, co je to za klaviaturu, ale opsal jsem ve stručnosti tři nebo čtyři tyto protesty. Čistě sokolské věci, že by partaj neměla kecat do věcí sportovních a jiných. A řekl jsem, že těch šest průklepů povezu do Prahy a předám to. Přijel jsem do Prahy a ve snaze splnit to, co po mně moje paní chtěla, tak jsem tam viděl svého spolužáka Jiřího Lacka, který později byl v Pardubicích. Strčil jsem mu to do ruky a viděl jsem najednou, jak má úzkostlivé oči. Říká si: „Ježišmarjá, letáky.“ Já říkám: „Přečti si to pořádně. To jsou ryze technické věci.“ On si to přečetl, já jsem to vzal a pochopil jsem, že je to blbé, že bych to dělat neměl. Protože to byl normální nestraníček, který se všeho zúčastňoval atd. Tak jsem to stáhl. Čtrnáct dní poté jsem potkal Jaromíra Musila, mého spolužáka na vysoké a člena nebo šéfa jihlavských komunistů na obchodní akademii. Říkal mi: „Pojď ke mně. Tak ty roznášíš letáky?“ Já jsem říkal: „Prosím tě, neblbni, jestli jsi o tom slyšel, tak doufám, že ti lidé řekli, že se jednalo

ryze o to, že komunisté nemají kecat do věcí, které jsou ryze sportovní, jakým způsobem cvičíme, jak zajišťujeme hodiny. Protože v Sokole se o politiku nikdy nezajímali a já jsem tam od dětství. On mi říkal: „Já tě varuju.“

Jiří Kozel za pokus o distribuci letáků potrestán nebyl, v Jihlavě se však zatýkalo a panoval zde strach. Například jeho spolužáci z obchodní akademie výsledky prošli. Jiří Kozel se s Miluší Pokornou oženil v roce 1952. Jejich manželství skončilo Miluščiným

úmrtím po deseti letech rakoviny způsobené výbuchem atomové elektrárny v SSSR.

KDYŽ SE SEZNÁMILY TY DVĚ MATKY

Když jsem se před několika lety zeptala dlouholeté sokolky Anny Fechtnerové (*1918), jak se seznámila se svým manželem, odpovědí byla věta z nadpisu. Trochu mě tím zaskočila a poprosila jsem ji o vysvětlení. Václav Procházka (otec Anny) stejně jako otec jejího budoucího manžela Emil

Fechtner byli zatčeni 8. 10. 1941 a zahynuli v koncentračním táboře. Jejich smutný osud alespoň napomohl k seznámení jejich dětí. „No právě když tatínka zatkli při tom zatýkání sokolů, tak zatkli také mého budoucího tchána, tam. To nás vlastně seznámilo. Protože já jsem velmi tíhla k tatínkovi a on ke svému otci také tíhnul a oba jsme ke svým matkám neměli takový dobrý vztah jako k tátům. Takže my jsme se potom spolu blíž a blíž seznámili, až jsme se nakonec vzali.“

ZHOUBNÉ, NEŠŤASTNÉ A ALTERNATIVNÍ LÁSKY

Předchozí příspěvky ve Vzdělávatelských listech by neměly vzbudit zdání, že sokolovny představovaly rušná sňatková tržiště, na kterých se každému sokolovi či sokolce podařilo nalézt životního partnera. K členům sokolských jednot patřili nejen jedinci, kteří v určitých typech milostných vztahů spatřovali zárodek vážných problémů, ale také ti, již svou lásku namísto k člověku upínali k ideálům.

■ Martin Klement, Vzdělávatelský odbor ČOS

V takovéto „výdrž“ možná setrval Konstantin z Jesenských s komtesou Marií v zámeckém parku hraběte Lipovického. Puchmajerova kniha povídek ve skutečnosti není ilustrovaná. Obrázek pochází ze šibřinkového listu Sokola holešovicko-bubenského z roku 1890 a v ironické nadsázce ukazuje, jak si někteří sokolové představovali povely „Výdrž!“ a „Trup vzhůru!“.

KONSTANTINOVA VOLBA

Příběh rytíře Konstantina z Jesenských a komtesy Marie Lipovické by byl býval ukázkovou hollywoodskou love story

se šťastným koncem, kdyby ovšem Konstantin nebyl náčelníkem Sokola a nadšeným hlasatelem sokolských ideálů, zatímco Marie národnostně

vlažnou šlechtičnou, a ještě k tomu dcerou předáka konzervativní šlechty, usilujícího v paktu s klerikály zničit mladočeskou stranu, a tím i Konstantina z Jesenských. Mezi oběma milenci proto došlo k hlubokému rozkolu, z něhož Konstantinovi vyplynulo, že za dané situace pro něj neexistuje možnost „nejen–ale i“, nýbrž pouze „buď–anebo“: buď zůstane sokolem a bude bojovat za svobodu lidu, anebo se svých ideálů zřekne a bude moci zůstat se ženou, kterou miluje. Konstantin se sice rozhodl pro druhou variantu, pocit výčitek ho ale dohnal téměř až k sebevraždě.

Následovaly dva pregnanční zážitky, které zkroušeného Konstantina přiměly k radikálnímu myšlenkovému obratu. Prvním z nich byl výlet do přírody, jenž Konstantinovi připomenul krásu a úpadek jeho země. Druhý zážitek se dostavil nedlouho poté – bratři sokolové mu přišli poblahopřát k nadcházejícímu sňatku a prokázali mu, že to jsou oni, kdo jej ctí a milují.

Poté, co si Konstantin uvědomil chybnost své původní volby, chladnokrevně svůj vztah s Marií ukončil

Pasáž z povídky Josefa Puchmajera, líčící konec vztahu mezi Konstantinem z Jesenských a Marií Lipovickou.

„Můj bože!“ zvolala [komtesa Marie] hlasem, jenž jevil blízký pláč. „Čím jsem se provinila, čím jsem se prohřešila, že tak ke mně mluvíte?“

Jesenský, stoje vzpřímen jako socha, pohlédl na ni s tváří ledově chladnou a přísnou.

„Čím jste se prohřešila? Ano. Však nejen vy, ale i já se prohřešil. Leč vina všechna spadá na hlavu vaši!“

(...)

Ó vím již, vím,“ pravila vzlykajíc, „nemilujete mne více – a to je vše... A já se modlívala, já se těšila –“

„I já se těšila,“ vpadl do toho Jesenský, „ale teď klnu každému okamžiku, jež jsem kdys prožil v sladkém okamžení lásky záhubné, která ze srdce mého chtěla vyrvatí onen posvátný cit nadšení pro věc velikou, pro věc spravedlivou... Ano, klnu každému takovému okamžiku, klnu i naší lásce, jež místo blaženství vrhla v srdce mé žár hlu-

boké pomsty a nenávisti, žár vášně zoufalé! (...) Jsem vůbec jiným člověkem. – Srdce mé vyhaslo jako sopka a tužby mé – ty všechny jsou ty tam. Jenom jedna jediná tužba trůní v srdci mém a tužba ta – jest svoboda mé vlasti! – Vše ostatní mi ničím.“ –

Komtesa, jako by byla na chvíli odumřela všemu životu, stála tiše a nehybně jako kámen, zírající strnule v jeho tvář. Pak najednou jako by se byla rozpomněla, vzkřikla a klesla na zem.

Když Karel Stroff vytvářel tuto pohlednici k všesokolskému sletu v roce 1920, jako by měl před očima Konstantina z Jesenských, který se po rozchodu s komtesou Marií rozhodl zachraňovat svobodu vlasti z rozbouřených nepřátelských vod.

a navrátil se k Sokolu, v němž nalezl ztracenou spokojenost. A Marie? Ta si nakonec vzala italského šlechtice, kterého více přitahovalo Mariino věno než Marie sama.

LUŽICKÉHO SMRT

Nešťastná láska mezi Konstantinem z Jesenských a Marií Lipovickou se neodehrála doopravdy. Fiktivní zápletku rozvinul v jedné ze tří sokolských

V tomto úryvku Josef Puchmajer popisuje, jak láska k paní majorové negativně pozměnila sokola Lužického.

A tak z ohnivého, nadšeného jinocha stal se bídny omrzelec, jehož tížil život a jehož mučil celý svět. A jindy, jaký to byl člověk! Tělo vzpřímené, tvář milá, výrazná a mysl plná velkého, posvátného nadšení – pravý sokol! A teď, nu, teď bylo po všem.

Nadšení musilo ustoupiti mrazivé chladnosti a vůle – ta sklesla bezvládně pod nátlakem neblahých okolností. – Jen nezřídka, tak někdy objevil se v tělocvičně, promluvil s tím neb oním druhem, ale chladně, odměřeně, jako by mluvil s člověkem úplně cizím, a přece to byl on, jenž učil bratrství a lásce!

„Poslyš, Lužický,“ pravil jsem jednou

povídek z roku 1887 Josef Puchmajer. Také v centru jeho druhé povídky spočívá milostný vztah, který nepřináší nic dobrého. Puchmajer vypráví o lehkomyšlné paní majorové, již se podaří svést mladého studenta Lužického, sokola, jenž v pražské jednotě „rozněcoval“ své bratry „k činům (...) velikým“. Za tajnou lásku je nakonec potrestán jen on. V souboji s majorem je těžce zraněn, a když se dozví, že se paní majorová stala matkou, pod tíhou hříchu a smutku umírá.

V obou dvou příbězích zkonstruoval Puchmajer vysoce negativní obraz ženy. Komtesa Marie i paní majorová jsou ve svém jednání vedeny primárně touhou po rozkoši a svých vnad cílevědomě využívají k okouzlování mladých mužů, jejichž osudy a vlastenecké cíle jsou jim zcela lhostejné. Obzvláště pro sokoly může být láska k ženě v Puchmajerově podání velmi zhoubná, neboť hrozí, že zaslepení milostným citem upustí od svého domnělého nacionálního poslání a že se z nich jako z Konstantina stane „choré, rozmazlené děcko nemající rozumu ni síly“, v horším případě že se jako Lužický utrápí k smrti.

Puchmajer tak ženy pro jejich údajnou špatnost postavil téměř na roveň katolické církve, která představuje ústřední záporný element v poslední z trojice povídek vydaných roku 1887. V ní vesnický farář proti sobě poštve bigotního otce a „osvětleného“ syna, jenž v místě svého rodiště podnítl vznik sokolské jednoty, aby zdejší lidé „procitli ze své ospalosti“. Ani poslední povídka nekončí jinak než tragédií. Neoblomný syn umírá v Praze hladem a vyčerpáním,

v tělocvičně k němu, „sebeř se, dokud je čas. Začíná to s tebou trochu divně a člověk nemůže věřit –“

„Hlouposti!“ odvětil on a pozvedl rapír, neboť byl právě šerm.

„Není ještě konec všech dnův a kdo ví, co přinese čas.“

Nepromluvil jsem více ani slova, ale v srdci bylo mi tak hořko, že jsem se div nerozplakal.

protože mu otec odmítá posílat peníze na studium a živobytí.

PUCHMAJEROVO PRVENSTVÍ

Puchmajerův soubor tří povídek, tištěný v Karlíně a věnovaný starostovi Sokola Pražského Karlu Linhovi, lze považovat za nejstarší příklad zvláštního typu umělecky pojaté literatury, kterou psali sokolové v první řadě pro sokoly. Od svých děl si sokolové-pisatelé slibovali, že čtenáře jednak pobaví, jednak nenásilnou formou poučí o zásadách takzvané sokolské myšlenky. Z povídek od Puchmajera si měl čtenář třeba odnést ponaučení, že boj za svobodu vlasti je nejvyšším úkolem každého sokola, úkolem, od něhož se žádný následovník Tyršův nesmí nechat odvést ani láskou ženy, ani vyhrožováním faráře, ani nepochopením ze strany svých nejbližších.

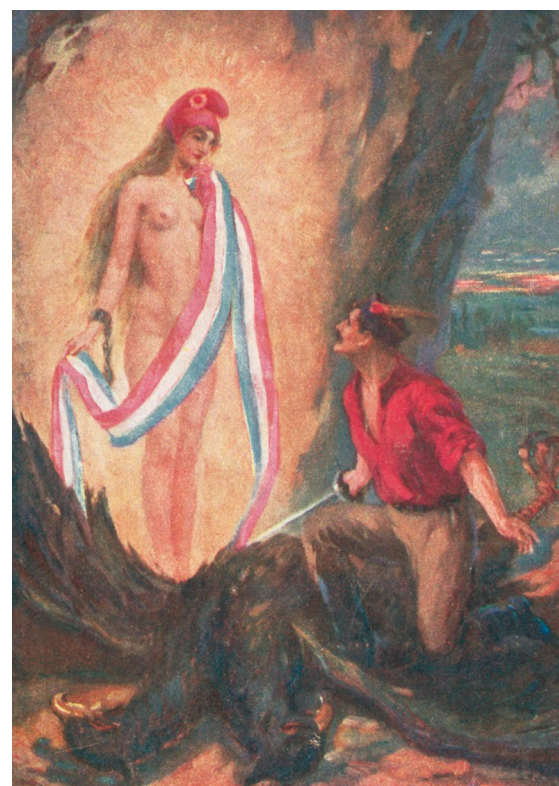
Časem se korpus sokolské beletrie velmi rozrostl a zahrnoval mnoho žánrů. Vedle povídek vznikaly též pohádky nebo biografické romány, jejichž autory byli přední sokolští činovníci, mezi nimi například Karel Domorázek, autor sletové scény *Tyršův sen* z roku 1932, Jan Petrus, šéfredaktor sokolského periodika *Vzkříšení*, nebo náměstek starosty ČOS a jednatel Svazu Slovanského sokolstva Vincenc Štěpánek.

Situace v Sokole nebyla ojedinělá. Rovněž v některých turnerských, to znamená německých tělocvičných svazech, které působily na území

dnešního Česka, Rakouska a Německa, se běžně stávalo, že literární nadaní jedinci kromě příspěvků pro svazový tisk sepisovali též beletristické texty s výrazným indoktrinačním zaměřením. Namátkou lze jmenovat Williho Bucha, mimořádně aktivního publicistu v Německém turnerském svazu, Adolfa Lilieho, který na severu Čech vydával župní turnerské periodikum, a Thilla Schellera, po jehož odchodu z Aše roku 1925 zaujal náčelnický post v tamějším turnerském spolku Konrad Henlein. V turnerských a sokolských beletristických knihách zacházeli autoři s tématem lásky velmi podobně. Celkem lze rozlišit tři základní přístupy.

LOJZÍKOVO TRAUMA

Zprv někteří pisatelé lásku mezi mužem a ženou vůbec netematizovali, zvláště když svými publikacemi měli v úmyslu oslovit především nejmladší čtenářstvo. Ovšem i v moderně pojatých pohádkách z Tyršova domu od Jana Pelikána nebo v souboru povídek *Když vlast zavolala...* od Williho Bucha z Německého turnerského svazu není o lásce ani slovo. Poslední jmenovaný měl pro to dobrý důvod. Své povídky vydané roku 1927 totiž věnoval turnerské mládeži, které chtěl před očima vykreslit neohrožené hrdinství jejich vrstevníků z dob první světové války. Buchovy hlavní mužské postavy tudíž ani v nejmenším nemyslí na ženy, ný-

Další erotizující pohlednice z roku 1920 vznikla podle originálu Františka Ženíšky a její výpověď je podobná jako v případě Stroffovy pohlednice: svoboda nechť platí sokolovy nejvyšší city.

brž jen na to, jak zachránit Německo, přemoci nepřítele a v krajním případě se i obětovat pro vyšší ideály.

Jiní autoři, zadruhé, prezentovali ve svých dílech podobně jako kdysi Puchmajer modely zhoubných či perverzních milostných vztahů s cílem čtenáře vystrašit. V biografii

Jak Karel Vaniček nahlížel na lásku, prozrazuje jeho epištola *O ženitbě*, koncipovaná jako soubor rad sokolským bratřím hodlajícím se oženit.

Když však jsi se již rozhodl, že stav svůj i život proměníš, pak vezmi aspoň oči do hrsti a „pošli uši mezi lidi“, jak ti české přísloví radí. Na vlastní úsudek ve vlastní při mnoho nesmíš dáti, zejména když ti Amor růžové brejle na nos strká. Pomni, že žena není studánkou, v níž každý kamének na dně rozeznáš. Poslyš jen přísloví: „Kvapně ženění, dlouhé želení“ a počítej dobře, neboť dle ruského „žena

nejsou housle, aby pohráv, na stěnu pověsil“. A hezky přísně počítej, pamatuje, že nejenom na ženě, ale stejně také na tobě záleží, byste to neznámé X, tj. štěstí rodinné, ze své rovnice manželské vypočetli. Jestli ovšem, bratře milý, počet tvůj omezil se pouze nato, kolik hubiček jsi dostal a kolik jsi jich vzal, pak to s tvou tematikou vypadá bledě. (...)

Nedej se při své nastávající oklamati pěknou tvářičkou, často skvělá slupka – červivé jádro. Zejména nedostatek přirozeného umu, té pravé inteligence často trpce pohřešujeme.

Piano s radostí jí odpustíme, frančinou a němčinou se jí netřeba blýskat, ale české zájmy, sokolské snahy a částečně též slovanské i všelidské ideály ať jí nejsou španělskou vesnicí. (...)

Žena krásnější bez uvědomění národního jest jen skvělým květem bez vůně. Což teprve taková, která k nevědomosti též hloupou pýchu s neohospodárností věnem přináší! Starý Šalamoun praví o takových: „Zápona zlatá na pysku svině jest žena pěkná bez rozumu.“ Dobrý král mudřec, tak jadrně bych toho nedovedl.

olympijského vítěze Aloise Hudce z roku 1937 nemusel autor Jan Petrus ani zacházet do podrobností; stačilo, aby popsal Hudcův zděšený úprk z jedné brněnské hospody plné děvčat, která „měla ošklivý, drzý úsměv, klela a láteřila nevybraně jako jejich průvodcové“, a čtenáři je z kontextu knihy ihned jasné, že kdyby se dobrácký Lojzík nechal oněmi ženštinami svést k lásce, dopadl by stejně špatně jako Konstantin z Jesenských nebo Lužický.

Do třetice autoři z tělocvičného prostředí zachycovali domněle ideální milostné vztahy, v nichž ani žena, ani muž nepředstavovali pro toho druhého potencionální nebezpečí. Nepřekvapí, že se téměř vždy jedná o lidi vzorově cudné a vědomé si svého genderového předurčení, o lidi, kteří jsou často členy těžce tělocvičné organizace i těžce národnosti.

BERTRAMOVA SAMOTA

Psaní beletristických knih se věnoval i Edmund Neuendorff, který zastával funkci vůdce mládeže ve svazu Německé turnerstvo. Neuendorffův obsáhlý, roku 1919 publikovaný román *Cesta do ticha* začíná dramaticky, totiž pohřbem manželky Wilhelma Bertrama, ústřední postavy celého příběhu. Ztrátu nejbližšího člověka sice Neuendorff interpretuje jako lidskou tragédii, zároveň ale též jako možnost zaměřit svou lásku jiným směrem – k tiché, houževnaté práci pro národ. Rýsuje se tak paralela mezi Bertramem, Konstantinem z Jesenských, Aloisem Hudcem a postavami z Buchovy knihy *Když vlast zavolala...* Všichni uvedení hrdinové se vědomě nebo vlivem osudu odklánějí od lásky k ženě ve prospěch lásky a práce k českému, respektive německému národu.

Zda teze o nadřazenosti lásky k určitému ideálu nad láskou k ženě či muži pozitivně rezonovala mezi čtenáři-cvičenci, není zřejmé. Reakce na Puchmajerovu sbírku povídek se totiž nedochovaly, výmluvná je ale skutečnost, že knížka byla avizována jako svazek 1, ovšem žádný svazek 2 podle

všeho nikdy nevyšel. Rovněž Buchovy povídky a Neuendorffův román se nestaly žádným bestsellerem. Na druhou stranu nelze popřít, že se v sokolském i turnerském prostředí vyskytovaly osobnosti přesně odpovídající literárním prototypům osaměle žijících bojovníků za sokolské a turnerské ideály.

Příkladem za všechny může být „sokolský písmák“ Karel Vaníček, který před rodinným životem upřednostnil sepisování moralizujících textů, přednášení v sokolských jednotách a pe-

čování o sokolské muzeum. Stejnou cestou jako on šli i jeho bratr, náčelník ČOS Jindřich Vaníček, a náčelnice Marie Provazníková. Ta sice po krátkou dobu vdaná byla, ovšem své manželství chápala spíše jako omyl nežli naplnění svých tužeb. Její pravou celoživotní láskou bylo sokolství. Sokolové i turneři to zkrátka se svými láskami neměli vždy lehké.

Literatura: Josef Puchmajer, *Sokolské povídky*, Praha 1887; Willi Buch, *Als das Vaterland rief...*, Danzig 1927; Jan Petrus, *Jen výš a výš*, Praha 1937.

Na nedatované sokolské pohlednici jsou vyobrazeny ženy, které by dle soudu Karla Vaníčka zajisté byly vhodnými manželkami sokola. Národní uvědomění jim totiž podle všeho neschází.

PSALO SE PŘED ROKEM VE SVATEBNÍCH NOVINÁCH

SVATBA NA KAČINĚ

Sokolské lásky byly, jsou a budou. A tak jsme se rozhodli, že na závěr v této tradiční rubrice se souhlasem obou novomanželů Mandových otiskneme text ze satebních novin. Marek Manda byl před osmi lety zvolen do předsednictva vzdělavatelského odboru, tak jsem se s ním poznala i já, když k nám začal často chodit na Vzdělavatelský odbor. Společně s ostatními se mu podařilo oživit Sokolskou stráž a především pořádat výcviky sokolů v pořadové přípravě u Hradní stráže. V roce 2016 se uvolnilo zaměstnanecké místo historika / kurátora sbírek na Vzdělavatelském odboru, k pohovoru jsem si pozvala dvě uchazečky, mezi kterými jsem si poté nedokázala vybrat. Přiznám se, že jsem tenkrát Markovi ukázala jejich fotografie, aby mi s tím pomohl. Ani jedna ho nezaujala a konečné rozhodnutí bylo tedy na mně. Za necelé dva měsíce mi Marek přinesl puget květin, že mi děkuje, jak jsem to dobře vybrala.

■ Kateřina Pohlová

ŘEKLI SI SVÉ „ANO“

Sobota 15. 8. 2020, pravé poledne, Taneční sál na zámku Kačina. Tady si řekli své „ano“ a z Janouchové a Mandy se stali Mandovi. Všechno ale začalo už dřív, ve čtvrtek 1. září 2016 v horním patře Tyršova domu. Tehdy se potkali poprvé.

Byl to Marcelin první den v nové práci. Právě nastoupila na Vzdělavatelský odbor České obce sokolské a z nového

prostředí byla pochopitelně poněkud nervózní. A to ještě netušila, jak osudový tenhle den bude. Marek byl toho dne nejdříve navštívit kamaráda Lukáše na Pražském hradě. Po cestě domů se zastavil v Tyršáku pozdravit kamarádku Katku. Už dávno zapomněl, že mu před prázdninami říkala, že na VO nastoupí někdo nový. Katka si během povídání vzpomněla, že představí Markovi novou posilu. Když Marek vešel do dveří,

byl mile překvapen. Čekal totiž někoho o dost staršího a méně atraktivního.

I Marcela byla velmi překvapena, protože před ní najednou stál hezký, vysoký, modrooký blondák. Přesně její typ. Marek neváhal ani vteřinu a pustil se s Marcelou do hovoru. Lišácky poprosil o kávu, aby se mohl později rozloučit se slovy „dlužím Ti kafe“ (ačkoli se jednalo pouze o Nescafé 3v1 nevalné chuti). Když Marek odešel, musela se Marcela rychle svěřit kamarádce Tereze, protože Marek se jí zalíbil. Text poslané SMS zprávy byl prostý, ale jasný: „Byl tu hezký modrooký blondák.“ Terezy odpověď byla také výstižná: „Ty jsi jasná.“

Věci nabraly rychlejší tempo po návštěvě Lán 14. září u příležitosti výročí úmrtí TGM. Následovalo dnes již nezbytné „spřátelení“ na Facebooku. Tím začalo období vzájemného poznávání, vtipkování a psaní si až do rána. Okolí Marcely bylo tímto rychlým tempem poněkud zneklidněno. Marek hledal další a další záminky, aby mohl Marcelu vidět. Čím dál víc si spolu rozuměli a sbližovali se. Dne 4. října 2016 si dali první pusy a od té chvíle jsou spolu. Už tehdy Marek kamarádovi Lukášovi říkal: „Tuhle holku si jednou vezmu.“

Autoři textu: Mandovi

X. NÁRODNÍ PŘEHLIIDKA
SOKOLSKÝCH LOUTKOVÝCH DIVADEL
V PŘEROVĚ

**O VÍKENDU 30.-31. ŘÍJNA 2021
V SOKOLOVNĚ**